

HỒI THỨ HAI TRĂM HAI MƯƠI CHÍN

TƯỚNG HỒN MA HÓA RA NGƯỜI SỐNG

Một hôm thuyền tới Đường Cô, Vi Tiểu Bảo cùng Sách Ngạch Đồ lên bờ, qua Thiên Tân về đến Bắc Kinh.

Vi Tiểu Bảo vào đến cửa thành, tưởng chừng như đã qua một đời người. Gã nức lòng hồi dạ, tấm thân nhẹ nhàng như muốn bay lên tiên cảnh. Gã vào bãi yết đức Hoàng đế ngay tức khắc.

Vua Khang Hy đang ở Ngự thư phòng truyền chỉ cho gã vào triều kiến.

Vi Tiểu Bảo vén rèm cửa tiến đến trước mặt nhà Vua phục xuống dập đầu lạy. Gã chưa đứng thẳng người lên, bất giác trong lòng nổi mối bi thương, cứ nằm phục dưới đất lớn tiếng khóc ròng.

Nhà Vua ngó thấy gã, trong lòng nửa phần hoan hỷ, nửa phần tức giận, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này vô pháp vô thiên dám trái thánh chỉ. Chuyến này tuy phái gã đi sứ, nhưng cũng cần trừng giới gã một phen để gã khỏi ý mình được sủng ái mà sinh kiêu ngạo. Nếu không thế gã sẽ thành con ngựa bất kham khó mà kiềm chế được.

Tuy đức Vua định bụng như vậy, không ngờ Ngài thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc, long tâm lại nhũn ra. Ngài cười hỏi:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này vừa thấy lão gia, sao lại khóc òa lên?

Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa thưa:

- Nô tài đã tưởng kiếp này không còn cơ hội thấy mặt Hoàng thượng nữa. Mà bữa nay nô tài lại được triều kiến long nhan. Nổi mừng vui quá độ khiến nô tài xúc động không cầm được nước mắt.

Vua Khang Hy cười nói:

- Dậy đi! Dậy đi! lại đây cho ta coi.

Vĩ Tiểu Bảo lồm cồm đứng lên, mặt mũi đầy nước mắt nước mũi, bên môi lộ một nụ cười.

Đức Vua cười nói:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này cao lớn gớm rồi!

Bất giác Ngài nổi đồng tâm, dời khỏi ngự tọa, nói:

- Chúng ta thử so xem ta cao hay là người cao.

Ngài tiến lại đứng sát vào lưng Vĩ Tiểu Bảo.

Vĩ Tiểu Bảo thấy bề cao của nhà Vua cũng tương tự như mình, nhưng Ngài đã muốn so sánh cao thấp, chẳng lẽ lại để tôi cao hơn chúa, gã liền co đầu gối lại một chút.

Vua Khang Hy đưa tay lên sờ hai cái đầu, thấy mình cao hơn một tấc liền cười nói:

- Chiều cao của chúng ta tương tự như nhau.

Đoạn Nhà Vua trở gót bước đi mấy bước, vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người sinh hạ được mấy trai mấy gái rồi?

Vĩ Tiểu Bảo thưa:

- Nô tài kém cỏi lắm, mới được hai trai một gái.

Nhà Vua cười ha hả nói:

- Vụ này ta giỏi hơn người. Hiện nay đã có bốn trai ba gái.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Thánh thượng hùng tài đại lược, dĩ nhiên... dĩ nhiên không ai bì kịp.

Nhà Vua cười nói:

- Đã mấy năm qua mà đường học vấn của người chẳng tiến thêm được chút nào. Việc sinh hạ tử nữ thì có liên quan gì đến hùng tài đại lược.

Vĩ Tiểu Bảo thưa:

- Ngày trước Vua Văn Vương nhà Chu sinh hạ một trăm con. Đại phàm các vị hảo Hoàng đế đều đông con.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Sao người biết chuyện đó?

Vĩ Tiểu Bảo thưa:

- Hoàng thượng phái nô tài đi câu cá cũng tỷ như Chu Văn Vương và Khương Thái Công. Dĩ nhiên nô tài phải hỏi cho biết chuyện Chu Văn Vương, phòng khi Hoàng thượng hỏi đến, biết đường mà tẩn đối.

Mấy năm nay Vua Khang Hy lo lắng việc đánh dẹp Ngô Tam Quế. Ngài bận bã suốt ngày đêm lo mưu tính kế, điều động quốc gia đại sự. Bên mình Ngài thiếu Vĩ Tiểu Bảo, một kẻ thần tử nhỏ tuổi, đàm tiếu để giải khuây. Nhiều lúc Ngài cảm thấy cô đơn. Bây giờ quân thần trùng hội, lòng dạ thanh thoi, liền nói chuyện phiếm một lúc. Đức Vua hỏi đến các sinh nhai của hãn ở đảo Thông Cật cũng như dân tình ở Đài Loan.

Vĩ Tiểu Bảo kể lại tình hình sinh sống của gã ngoài hải đảo rồi đáp:

- Đất cát ở Đài Loan rất phì nhiêu, mức sản xuất thật khả quan. Trăm họ ở trên đảo đều sinh hoạt sung túc. Dân chúng được tin Hoàng thượng chuẩn cho họ ở lại Đài Loan đều cảm kích hoàng ân không biết đến thế nào mà kể! Họ coi Hoàng thượng như trời cao đất dày, như cha sinh mẹ đẻ.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Việc thi chính trước hết là đừng quấy nhiễu nhân dân. Trăm họ đã an cư lạc nghiệp ở Đài Loan mà cưỡng ép họ phải thiên cư vào lục địa là một vụ rất phiền nhiễu. Các đại thần trong triều chẳng hiểu gì về tình hình Đài Loan nhắm mắt đưa ra đề nghị càn rỡ, xuyt nữa làm lỡ đại sự. Người cùng Thi Lang hết sức khuyên can. Công lao này không phải là nhỏ.

Vĩ Tiểu Bảo nhảy xổ lại, quỳ mọp xuống dập đầu thưa:

- Nô tài mấy lần vi chỉ, dù phải chặt đầu đến 17, 18 lần cũng đáng lắm. Bất luận nô tài có công lao gì, Hoàng thượng cũng bắt tất phải để tâm. Nô tài chỉ khẩn

cầu đại đức tha mạng và chuẩn cho nô tài được phục thị luôn bên mình Hoàng thượng.

Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Người đã biết chặt đầu đến 17, 18 lần cũng đáng, nhưng tiếc rằng người lại chẳng có 18 cái đầu, nếu không ta nhất định chặt đi 17 cái.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Nô tài không cần nhiều đầu, chỉ cầu Hoàng thượng để lại một cái cho còn miệng ăn cơm và nói năng được là đủ lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Vua Khang Hy nói:

- Cái đầu này còn để hay không là ở nơi người. Từ nay trở đi người hết lòng trung, không bao giờ dám vi chỉ thì đầu còn, mà trái lại là mất.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài chữ trung vẫn đội trên đầu, trung tâm cảnh cảnh, xích đảm trung tâm, tận trung báo quốc.

Nhà Vua cười hỏi:

- Những thành ngữ về chữ trung, người nhớ được khá nhiều. Còn gì nữa không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cả tấm lòng của nô tài là một chữ trung, dĩ nhiên nhớ nhiều. Còn... còn trung quân ái quốc, trung thần bất phụ tử, phụ tử bất trung thần... lại còn trung hậu lão thực...

Vua Khang Hy nói:

- Đúng đây đi! Người mà trung hậu lão thực thì trong thiên hạ chẳng còn một tên nào điều ngoa giả hoạt nữa.

Vi Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài chỉ trung với một người là đức Hoàng thượng, còn đối với kẻ khác dĩ nhiên không trung mấy, có khi còn gian nữa là khác. Nô tài có tính lưu manh, cái đó Hoàng thượng cũng biết rồi. Nhưng đối với Hoàng thượng

dốc dạ trung tâm, đối với bạn bè hết lòng nghĩa khí. Gặp trường hợp trung nghĩa khôn vẹn hai bề, nô tài đành rút đầu rút cổ ngồi câu cá ngoài đảo Thông Cát.

Nhà Vua đáp:

- Người bất tất phải lo âu. Ta không bắt người đi đánh Thiên Địa Hội nữa...

Ngài chấp tay để sau lưng, bước đi mấy bước, chậm rãi nói tiếp:

- Đối với bằng hữu hết lòng nghĩa khí, đó là một đức tốt, ta cũng không trách người. Thánh nhân giảng đạo trung thứ chỉ chữ trung không phải chỉ nói về việc thờ Vua mà đối với ai đã tận tâm kiệt lực cũng là hết lòng trung. Hai chữ trung nghĩa tuy một mà hai, tuy hai mà một. Người chẳng thà chịu chết chứ không phụ bạn, không vì vinh hoa phú quý mà bán đứng bạn hữu là một điều hiếm có, theo đúng phong độ của cổ nhân. Người đã không phụ bạn hữu, dĩ nhiên là không phụ ta. Tiểu Quế Tử! Ta miễn tội trạng cho người chẳng phải hoàn toàn vì người đã lập nhiều công lao từ trước, cũng không phải vì người chơi với ta từ thuở nhỏ, mà là vì người biết trọng nghĩa khí.

Vì Tiểu Bảo cảm kích vô cùng. Gã nghẹn ngào thưa:

- Nô tài... nô tài chẳng hiểu chi hết, mà chỉ biết người ta thật lòng đối đãi với mình, thì mình không thể phản bạn được.

Vua Khang Hy gật đầu hỏi:

- Nhiếp chính nữ vương nước La Sát đối với người tử tế lắm, nay ta phái người đi đánh y thì người tính sao?

Vì Tiểu Bảo bật lên tiếng cười hích hích đáp:

- Nhiếp chính nữ vương bị người giam lại xuyt nữa bỏ mạng. Nô tài xui nàng cổ động bọn lính súng đoạt được ngôi cao. Như thế là đã trả ơn rồi. Nàng phái binh định cướp đoạt giang sơn cẩm tú của Hoàng thượng thì chẳng thể nào dung tha được. Người đàn bà này cực kỳ lăng mạn. Bữa nay đi theo một nam nhân, ngày mai lại dính dấp với kẻ khác. Như thế chẳng thể nói là chân tâm được. Đáng tiếc nước La Sát ở xa quá, không thì nô tài dẫn một cánh quân đến bắt nữ vương đó đưa về để Hoàng thượng coi, kể ra cũng thú.

Vua Khang Hy nói:

- Năm chữ "Nước La Sát xa quá" là một điều khẩn yếu. Chúng ta phải tính làm sao đánh một trận cho thắng ngay. Hỏa khí của La Sát tuy lợi hại, kỵ binh của La Sát tuy kiêu dũng, nhưng bọn chúng ở xa, mà chúng ta ở gần. Quân La Sát vượt đường vạn dặm, việc tiếp tế binh sĩ, lừa ngựa, hỏa khí, đạn dược, lương thảo, quần áo không phải chuyện dễ dàng...

Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện ta đã phái Hộ bộ thượng thư là Y Tang xây đắp hai thành ái Huy và Hồ Mã Nhĩ, chứa lương thảo cùng đạn dược rất nhiều, lại thiết lập mười nhà trạm lớn để cung ứng quân nhu lương thảo một cách dễ dàng và liên tục không bị gián đoạn. Hôm trước ta lại truyền chỉ đến Mông Cổ không cho họ giao dịch với người La Sát. Ta còn phái Hắc Long Giang tướng quân là Tát Bố Tổ dẫn kỵ binh đến những nơi trồng lúa tiểu mạch và cao lương của người La Sát để phóng hỏa đốt hết, hoặc thấy lừa ngựa của quân La Sát cũng giết con mẹ nó đi.

Lời chú của tác giả:

- Những lời thuật trên đây đều là sự thực theo trong sử ký. Vua Khang Hy dụng binh thắng được nước La Sát chẳng phải là chuyện may mắn mà vì kế hoạch chu đáo, chỉ huy đúng phép, chiến lược chuẩn đích.

Vì Tiểu Bảo cả mừng tâu:

- Hoàng thượng điều động như vậy thì đúng là ngồi trong... cái gì... để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Trận đánh này thế là thắng được phần nửa rồi.

Vua Khang Hy nói:

- Chưa chắc đâu. La Sát là một nước lớn. Theo lời Nam Hoài Nhân thì địa đồ La Sát còn rộng hơn Trung Quốc chúng ta, nhất quyết không thể khinh địch. Bọn ta mà thất bại để mất Liêu Đông là dao động đến Trung Nguyên. Còn bọn họ có thua cũng không quan hệ đến đại cục, chỉ phải lui về phía tây mà thôi. Vì thế trận đánh này nhất định phải thắng, không thể thua được. Người mà thất bại thì ta phải lĩnh binh thân chinh. Khi ấy việc đầu tiên của ta là chặt đầu người.

Nhà Vua nói mấy câu này vẻ mặt cũng như thanh âm đều nghiêm khắc.

Vì Tiểu Bảo sợ hãi tâu:

- Xin Hoàng thượng vạn an. Cái đầu của nô tài không giữ vững được ở trên cổ thì đã bị quân La Sát chém rồi, quyết không đến Hoàng thượng phải ra tay.

Vua Khang Hy nói:

- Người hiểu rõ được điểm này là hay. Binh cơ hung hiểm, chiến sự nguy nan không ai nắm vững được phần thắng. Ta chỉ cần người chớ coi thường. Đánh trận không phải trò đùa.

Vì Tiểu Bảo kính cẩn đáp:

- Dạ dạ! Nô tài xin thận trọng.

Vua Khang Hy lại nói:

- Nếu chỉ có việc hành quân đánh trận thì không cần đến người đi. Nhưng chuyến này khai chiến với nước La Sát không phải để tiêu diệt họ, chỉ cốt cho họ thấy khó mà rút lui, không dám xâm phạm cương thổ của ta nữa. bản ý của ta là như vậy. Vì thế cần kiềm dùng cả ân lẫn uy. Bọn họ đội đức cảm ơn, hai nước vĩnh viễn hòa hảo mới là thượng sách. Nếu chỉ một đường chém giết thì nước La Sát có bại trận cũng làm cho quốc vương họ thẹn quá hóa giận, sẽ điều động cả nước sang đánh. Dù chúng ta có thắng trận cũng gây nên mối họa về binh đao không bao giờ chấm dứt được. Lão tử đã nói: "Việc binh đao là chuyện bất tường, không phải hành động quân tử, bất đắc dĩ mới phải dùng tới". Nếu hòa được thì hòa đi là hơn. Không đánh mà khiến cho quân đội của người phải khuất phục là thượng thượng đại cát.

Nhà Vua nhìn thẳng vào mặt gã nói tiếp:

- Nếu người thuyết phục được Nhiếp chính nữ vương nước La Sát hạ lệnh lui binh, hai nước giảng hòa thì công lao của người lại càng lớn nữa.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài gặp tướng La Sát sẽ đem thánh dụ của Hoàng thượng mở đường cho bọn họ, lại bảo họ chuyển lời đến Nhiếp chính nữ vương.

Vua Khang Hy nói:

- Ta đã sai mấy vị giáo sĩ ở Tây dương đi hỏi cho biết những cố sự trải bao triều đại của nước La Sát, cùng là phong thổ, địa lý, quân chính, nhân sự ở nước này...

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hay lắm! Hay lắm! Thế là Hoàng thượng đã biết người biết mình, tất nhiên bách chiến bách thắng.

Nhà Vua mỉm cười nói:

- Bọn giáo sĩ đều nói người La Sát khinh khi kẻ hiền lành, sợ hãi người hung dữ. Nếu người chỉ một niềm dùng lời tử tế với họ thì họ được đăng chân lân đăng đầu, lại càng làm dữ. Vì thế cần lộ ra cho họ biết lực lượng và không dám trêu vào tay bọn ta. Do đó chúng ta một mặt phải huy động đại quân, chuẩn bị đầy đủ, muốn đánh là đánh. Mặt khác mình tỏ ra là một thượng quốc chuộng lễ nghĩa không ý mạnh để uy hiếp ai.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nô tài hiểu rồi. Chúng ta có lúc phải đồ mặt rút đao tỏ vẻ hùng hổ, có khi đưa bộ mặt trắng ra cười hì hì để vuốt ve họ. ý như Gia Cát Lượng thất cầm Mạnh Hoạch khiến họ thua mà phải tâm phục không dám tạo phản nữa.

Vua Khang Hy cười khành khách đáp:

- Chính là thế đó.

Vi Tiểu Bảo thấy tiếng cười của nhà Vua có điều cổ quái, gã xoay chuyển ý nghĩ, hiểu rõ lý lẽ, liền cười nói:

- Lại tỷ như đức vạn tuế thất cầm Tiểu Quế Tử, khiến cho nô tài vừa cảm kích vừa sợ hãi, từ nay không dám dở quẻ. Tiểu Quế Tử lại ví như Tôn Ngộ Không, dù thần thông quảng đại cũng không tài nào nhảy ra khỏi bàn tay nhà Phật của đức vạn tuế.

Vua Khang Hy cười nói:

- Người càng lớn tuổi lại càng khiêm nhường. Giả tỷ muốn nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta thì ta cũng không nắm giữ được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài được ở trong lòng bàn tay Hoàng thượng thì trong dạ khoan khoái vô cùng, khi nào còn nhảy ra nữa?

Vua Khang Hy nói:

- Về vụ Ngô Tam Quế, kể ra công lao của người không phải là nhỏ. Trong công cuộc này không biết người có theo kịp chăng? Nay ta phái người thống lĩnh Thủy lục tam quân đi đánh nước La Sát, đã cho đắp thành Nhã Tát Khắc trên núi Lộc Đỉnh và phong người làm Tam đẳng Lộc Đỉnh Công, Phủ viễn đại tướng quân. Võ tướng có bọn đô thống Bằng Xuân, Hắc Long Giang tướng quân Tát Bố Tố, Ninh Cổ Tháp tướng quân Ba Hải giúp sức, vẫn có Sách Ngạch Đồ giúp đỡ. Trước hết chúng ta hãy lấy một vạn quân mã bộ, năm ngàn thủy binh. Nếu chưa đủ thì muốn lấy thêm bao nhiêu nữa cũng được. Trong thành ái Huy, Ninh Cổ Tháp đã đồn chứa lương thảo đủ dùng cho đại quân được ba năm. Ngoài ra, quân nhu, lừa ngựa đều chuẩn bị đầy đủ. Về dã chiến pháo có một trăm năm mươi cỗ, súng đánh thành năm mươi cỗ. Như vậy đã đủ chưa?

Vua Khang Hy nói một câu, Vi Tiểu Bảo lay tạ ơn một lời. Gã chờ đức Vua nói xong rồi quỳ xuống dập đầu lia lịa.

Vua Khang Hy lại nói:

- Kỵ binh và bộ binh của nước La Sát đóng ở Nhã Tát Khắc và Ni Bố ở không đầy hai ngàn. Chúng ta dùng binh lực gấp bảy tám lần để đối phó, thế là sức nặng muôn cân đối với họ rồi. Người đừng để oai danh của người Trung Hoa bị tổn thương mới được.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Trận đánh này nô tài đại biểu cho đức Hoàng thượng để xuất binh, bọn nô tài chỉ chùn nhụt một chút cũng đủ khiến người La Sát coi thường. Xin Hoàng thượng cứ yên tâm.

Nhà Vua hỏi:

- Người còn cần dùng gì nữa không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài có đem theo năm trăm quân đẳng giáp ở Đài Loan về kinh. Bọn chúng đã đánh trận với quân Hồng Mao, chuyên chống cự hỏa khí. Nô tài tưởng nên dẫn bọn này đi chinh tiểu La Sát.

Vua Khang Hy cả mừng nói:

- Như vậy càng hay. Bọn cự bộ của Trịnh Thành Công đã đả bại toàn quân Hồng Mao nước Hà Lan mà người dẫn đi chiến đấu với bọn La Sát thì chúng ta lại nắm chắc thêm mấy phần thủ thắng. Ta vẫn lo âu hỏa khí của quân La Sát rất lợi hại có thể gây nên thương vong quá nhiều cho tướng sĩ bên ta.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Đẳng bài có thể cản trở súng đạn đối phương. Quân đẳng giáp lại lăn mình dưới đất xông tới dùng đao chém vào chân quân địch.

Nhà Vua nức nở khen:

- Thế thì tuyệt diệu! Thế thì tuyệt diệu!

Vì Tiểu Bảo lại tâu:

- Nô tài có một tiện thiếp, ngày trước đã theo đến Mạc Tư Khoa, nên thị cũng tinh thông La Sát quỷ thoại. Nô tài thỉnh cầu Hoàng thượng gia ân chuẩn cho thị được đi theo trong quân để phòng khi dùng đến.

Nên biết lề luật của Thanh triều lúc ra quân mà đem thao gia quyền là một tội lớn, vì thế Vì Tiểu Bảo phải tấu trình trước.

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Ta biết rồi. Người đi lập công cho lạ.

Vì Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn lui ra. Gã vừa tới cửa phòng, nhà Vua lại hỏi:

- Nghe nói sư phụ người là Trần Vinh Hoa bị Trịnh Khắc Đẳng giết chết phải không?

Vì Tiểu Bảo sửng sốt đáp:

- Dạ!... Đúng thế!

Nhà Vua dặn:

- Nay Trịnh Khắc Sảng đã quy hàng triều đình và ta chuẩn cho rồi. Vậy con cháu họ Trịnh nhất luật được bảo toàn. Người đừng làm khó dễ gì với hắn.

Vi Tiểu Bảo không làm sao được dĩ nhiên phải vâng chỉ.

Chuyến này gã lai kinh định kiếm Trịnh Khắc Sảng để rửa hận. Ngờ đâu Vua Khang Hy đã tiên liệu và dẫn dò như vậy mà còn đụng đến hắn tức là vi chỉ. Gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ mối thù hạ sát sư phụ mà ta bỏ qua được ư?

Gã cúi đầu từ từ cất bước. Bỗng nghe tiếng người hô:

- Vi đại nhân! Cung hỷ đại nhân.

Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm rất quen thuộc, ngừng đầu lên nhìn thấy người đứng trước mặt thân cao vai rộng, đang cười hề hề nhìn mình. Người này chính là quan Ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình lên. Ngày trước gã trốn ra khỏi Hoàng cung về phủ, chính gã đã vung dao đâm chết Đa Long. Gã tự hỏi:

- Phải chăng đây là hồn ma xuất hiện để đòi mạng?

Gã sợ quá, toàn thân run bần bật đã toan xoay mình bỏ chạy rồi lại muốn quỳ xuống năn nỉ xin tha, nhưng hai chân gã vẫn đóng đinh xuống đất, không sao di động được nửa bước. Hạ thể trước sau đều cấp bách, còn thiếu té đài vãi phân.

Bỗng thấy Đa Long tiến gần lại nắm lấy tay gã cười nói:

- Hảo huynh đệ! Lâu nay không thấy mặt, ca ca lúc nào cũng tưởng nhớ. Mọi việc đều được như ý cả chứ? Nghe nói huynh đệ ở Thông Cật đảo câu cá cho Hoàng thượng. Thỉnh thoảng lại được Thánh chúa vinh thăng quan tước. Ca ca cũng vui mừng.

Vi Tiểu Bảo thấy bàn tay lão nóng hổi. ánh mặt trời đã chiếu vào hành lang. Bên người lão có bóng hắt hoi, dường như không phải ma quỷ. Nỗi kinh hãi đã giảm bớt một phần.

Gã ngần ngừ đáp:

- Dạ dạ!...

Bây giờ gã lại sợ Đa Long nghĩ tới mối thù cũ tính bài trả oán. Gã rất nghi ngờ vì hiển nhiên gã đã phóng trủy thủ đâm vào trái tim lão thì sao lại không chết?

Trong lúc hoang mang, gã không tìm ra được đáp án.

Lại nghe Đa Long nói:

- Ngày đó ca ca ở trong phủ huynh đệ bị người ám toán may nhờ huynh đệ đánh đuổi thích khách, ca ca mới được toàn mạng. Vụ này ca ca chưa có dịp ngỏ lời tạ ơn, nhưng trong lòng lúc nào cũng ghi nhớ.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Huynh đệ ở Đài Loan còn gửi Thi Lang cho quà, ca ca thật cảm động quá!

Vì Tiểu Bảo thấy vẻ mặt lão rất thành khẩn, quyết không phải đùa lời móc máy. Gã nghĩ thầm:

- Lão làm Ngự tiền thị vệ tổng quản, làn cận thần bên mình Hoàng thượng, Thi Lang chuyển vừa rồi về kinh dứt lốt dĩ nhiên lão phải có phần. Chắc là lão hỏi Thi Lang về chuyện ta nên họ Thi nhân tiện mua chút nhân tình đã nói là trong lễ vật có phần của ta để tỏ vẻ hân kết giao thâm hậu với ta ở Đài Loan. Kể ra Thi Lang cũng khôn ngoan. Hắn nói thế phòng khi có ai làm khó dễ cũng phải nể mặt ta phần nào.

Rồi gã tự hỏi:

- Nhưng lão bảo ta đánh đuổi thích khách cứu lão khỏi chết thì làm gì có chuyện đó? Vụ này khiến ta phải điên đầu cũng không nghĩ ra.

Đa Long thấy sắc mặt Vì Tiểu Bảo lúc trắng bợt, lúc xanh lè, hình như trong lòng hồi hộp lo âu, liền cho là vừa rồi gã đã bị nhà Vua chỉ trích điều gì, liền tìm lời an ủi:

- Đạo này đức Hoàng thượng thường khi nóng lòng nóng ruột, chắc là vì nước La Sát khinh ta thái quá. Huynh đệ bất tất phải quan tâm. Lát nữa chúng ta vào quấy Hoàng thượng một bữa rồi sẽ nói chuyện.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ôn đức của Hoàng thượng như trời cao đất dày. Ngài vừa mới thăng quan cho tiểu đệ. Tiểu đệ hết lòng cảm kích, không biết thế làm thế nào để báo đáp quân ân.

Da Long cười nói:

- Cung hỷ! Cung hỷ! Huynh đệ làm việc mẫn cán, chia sẻ mối lo của Hoàng thượng được thăng quan là việc dĩ nhiên.

Lão nói câu này cũng lộ vẻ vui mừng.